

Bei, der er den simpleste og den letteste, har der imidlertid ingeninde været Tale om at indføre hos os, fordi vi netop paa Grund af den forudgaaende Bevilling ansee det for rigtigt at holde Finantsaaret fast. Disse to hinanden modsatte Fremgangsmaader ere de rene, og for dem ligger der et Princip til Grund. Vi have imidlertid her, som ogsaa andre Steder, fulgt et System, der er mere praktisk; vi have nemlig sagt, at vi ikke af Hensyn til Bevillingen vilde handle som Banken, og heller ikke efter Belgiens System, fordi det er en ubegvem og vidtløftig Maade at gaae frem paa, og fordi vi ønske, at Statsregnskabet skal blive let tilgængeligt og forstaaeligt for Alle. Skjøndt vi nu ikke paa den Maade kunne fastholde, at hvad der hører til Finantsaaret er Ydelse og Tjenester, præstere i Finantsaaret, nærme vi os dog dertil saameget som muligt, og vi have derfor vedtaget en kort Tid efter Finantsaarets Slutning, i hvilken vi have indrømmet Regjeringen at kunne liquidere de Fordringer, der indløbe paa den og hidrøre fra det foregaaende Finantsaar; lyffes det da ikke Regjeringen inden den 31te Juli at faae afgjort med alle sine Creditorer fra Finantsaaret, kommer den til Rigsdagen, naar denne næste Gang samles, og begjærer Bemyndigelse af den til at afholde de Udgifter, som skrive sig fra det tidligere Finantsaar. Dette Sidste har nu vel havt en theoretisk Ufuldkommenhed, idet det bevirker, at man ikke kommer til at holde strengt ude fra hinanden, hvad der skal holdes ude, og at man ikke let kan sammenligne, hvilke Udgifter hvert Aar medfører for Statskassen; men det har ved Siden deraf en praktisk Fordeel, navnlig den, at man, ved at indrømme disse Maaneber efter Finantsaarets Slutning, gjør det muligt for den langt overveieende Deel at kunne faae de Udgifter, der tilhøre et Finantsaar, til virkelig at træde op i Finantsaarets Regnskab. Jeg maa tilstaae, at jeg har fundet, at dette System var godt. Det kan have enkelte Ufuldkommenheder; det kan føre til, at, naar Regjeringen ikke passer godt paa, vil der kunne gjøres nogle mindre betydelige Udgifter, der kunde have været besparede efter det strenge finantsielle System; men jeg troer, at disse Ulemper uden Vanskelighed vilde kunne hævses

ved Regjeringens Foranstaltninger og ved dens nye Eftersyn, støttet af Rigsdagens Control, og at man vil staae sig bedst, ved at holde fast ved det System, man saaledes er kommen ind paa, ledet af de praktiske Mænd, der fra Begyndelsen af vor constitutionelle Udvikling stillede sig i Spidsen for vort Finantsvæsen. Dette ser derfor den Maade, jeg havde tænkt, at man fremdeles maatte gaae frem paa; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at i een Henseende have vi ikke Systemet ganske consequent; vi have det ganske vist saaledes med Hensyn til Udgiftsiden, med Hensyn til Statsudgifterne, men med Hensyn til Statsindtægterne have vi det ikke, idetmindste hvad de fleste af dem angaaer. Med Hensyn til Statsindtægterne har det nemlig hidtil paa enkelte Undtagelser nær været Reglen, at hvad der kom ind til den 31te Marts, det var Finantsaarets, og hvad der kom ind efter den Tid hørte til det næste, Finantsaar. Der er altsaa, som man vil see, en ikke fuldkommen god Overensstemmelse derimellem, men jeg troer, det vilde være temmelig let at foretage saadanne Modificationer af en aldeles ikke indgribende Betydning, hvorved man kunde hæve den Inconsequents, som der finder Sted.

See, mine Herrer, det er de Betragtninger, jeg har troet at burde fremhæve. En æret Rigsdagsmand (H. Hage) har nævnt, at man skulde see at faae disse Spørgsmaal ordnede ved Lov, og en anden æret Rigsdagsmand (Tscherning) har meent, at dertil behøves ingen Lov. Jeg kan ikke nægte, at jeg for min Part mere hælder til den ærede Rigsdagsmands Mening, der ansaae det for hensigtsmæssigt engang at faae en Lov angaaende dette Forhold, ikke fordi jo Regjeringen meget godt kan paalægge sine Embedsmænd i den Henseende, hvad det skal være; det er der ikke Noget i veien for, dertil behøves ingen Lov; men Loven behøves som Udpræg af en Overensstemmelse i Dpfattelsen mellem Regjeringen paa den ene og begge Rigsdagens Afdelinger paa den anden Side. I en Sag som denne, hvor der viser sig saa mange forskjellige Dpfattelser, og hvor man maa sige, at Spørgsmaalet i sig selv er saa vanskeligt og indviklet som i nærværende Tilfælde, der forekommer det mig, at man